

Адвентистський ВІСНИК

№ 3 (345)
березень 2019

Бог є любов

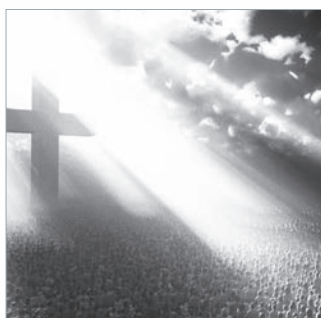
газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ДУХОВНО СПЯЩІЕ

Обыденность убаюкивает нас. Каждое утро мы просыпаемся, идем на работу, возвращаемся домой, смотрим телевизор, делаем несколько телефонных звонков и засыпаем. Мы получаем достаточно пищи для организма и заботимся, чтобы наши семьи не голодали. Мы отдыхаем в выходные и посещаем церковь. Часто у нас достаточно религиозного опыта, чтобы чувствовать себя комфортно, но недостаточно, чтобы изменить нашу жизнь. Поэтому мы так легко забываем, что такое подлинная духовность. Нам нравится, когда жизнь движется плавно и размеренно. Духовность становится все менее и менее востребованной, менее и менее важной.

2

Чи спасений я?

6

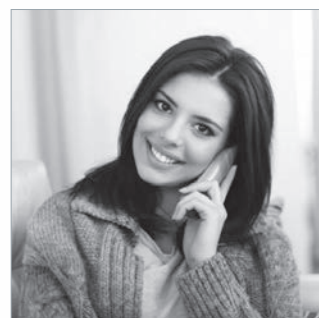
Якщо ради
суботи...

10

По ту сторону
глянца

14

Ничего
негативного

16

ДУХОВНО СПЯЩИЕ

Он был гордостью британского флота – транспортный паром «Вестник свободного предприятия». Корабль перевозил пассажиров и транспортные средства через Ла-Манш с первоклассным комфортом. Его длина составляла 132 м, а водоизмещение – около восьми тысяч тонн. Он мог выдерживать практически любой шторм. Вечером 6 марта 1987 года «Вестник» потерпел крушение. 193 человека погибли за считанные секунды. Как могла случиться подобная трагедия?

В тот день ничего необычного не происходило – шла плановая погрузка на паром и подготовка к переправе из Бельгии в Англию. Экипаж хорошо знал свое дело. В носовой части парома были массивные стальные двери-люки, через которые и автомобили, и пассажиры могли очень быстро попасть на борт.

В 18:05 того весеннего дня «Вестник» начал выходить из своего дока в бельгийском порту Зебрюгге. Море было спокойным, дул легкий восточный ветер.

Офицер Лесли Сейбл, ответственный за погрузку, стоял у пульта управления на палубе G, где были припаркованы автомобили. На тускло освещенной палубе он заметил человека в оранжевом комбинезоне, пробирающегося между легковыми и грузовыми автомобилями в направлении носа корабля. Офицер подумал, что это Марк Стэнли, член экипажа, чьей обязанностью было закрыть 12-тонную дверь с гидравлическим приводом в носовой части. «Стэнли сделает свою работу», – подумал Сейбл и поднялся по лестнице на мостик.

Однако Стэнли был в своей каюте, он крепко спал. Как и остальные члены команды, Стэнли отработал 24-часовую смену. В тот день, выполнив определенные технические работы, он решил сделать себе чай в каюте. Почувствовав сильную усталость, Стэнли присел на койку, открыл книгу и почти сразу уснул. Он не слышал вызов морского вокзала.

Капитан корабля Дэвид Льюри мог заметить, что двери на носу еще открыты – их освещали яркие огни причала, которые были хорошо видны под мостиком. Но капитан выводил корабль с причала задним ходом, поэтому стоял лицом к корме. Когда же «Вестник» развернулся, люков уже не было видно в темноте.

В 18:20 корабль устремился в основной судоходный канал, и

вода начала заливать палубу в носовой части. По мере того как «Вестник» набирал скорость, белая от пены вода уже покрывала автомобильную палубу, обрушиваясь на нее со скоростью двести тонн в минуту. Автомобильная палуба простиралась от одного борта корабля к другому, так что ничего не препятствовало потокам воды продолжать заливать паром.

В то время как автомобильная палуба затапливалась, большинство пассажиров сидели в ресторанах на борту парома, выстроились в очередь в магазин беспошлинных товаров или отдыхали в гостиницах, непринужденно болтая или дремля. Все чувствовали себя в безопасности. Однако в 18:27 вечера «Вестник» начал крениться на левый борт. Пока экипаж и пассажиры пытались понять, что происходит, корабль ненадолго выпрямился, а затем полностью перевернулся на бок. Морская вода ворвалась в окна верхних палуб, и корабль начал тонуть. Те, кто не был раздавлен или не утонул, пытались добраться до безопасного места, хватаясь за освещенную арматуру и уступы, пытаясь пробраться к той части корабля, которая теперь была над водой.

Крушение «Вестника» – одна из самых больших катастроф, произошедших с британским кораблем в мирное время. Это случилось совершенно неожиданно. В считанные секунды мир внутри «Вестника» был полностью разрушен. Только что пассажиры наслаждались ужином, а в следующий миг они уже, ломая столы, рвались в сторону левого борта. Кто-то минуту назад расплатился за сувениры, а теперь его выбросило за борт потоком ледяной морской воды. Разве можно быть готовым к такому?

ОПАСНЫЙ СОН

Как человек засыпает духовно? Как это происходит? В первую очередь, людей убаюкивает рутина – повседневные дела, еженедельные планы. Эти вещи начинают захватывать все наше внимание.

То, что произошло на борту «Вестника», – поучительно. Открывать и закрывать двери в носовой части корабля было обыденным делом. Члены экипажа делали это десятки раз. Никто не был настороже. Никто не проверил, закрыты ли двери.

Обыденность убаюкивает нас. Каждое утро мы просыпаемся, идем на работу, возвращаемся домой, смотрим телевизор, делаем несколько телефонных звонков и засыпаем. Мы получаем достаточно пищи для организма и заботимся, чтобы наши семьи не голодали. Мы отдыхаем в выходные и посещаем церковь. Часто у нас достаточно религиозного опыта, чтобы чувствовать себя комфортно, но недостаточно, чтобы изменить нашу жизнь. Поэтому мы так легко забываем, что такое подлинная духовность. Нам нравится, когда жизнь движется плавно и размеренно. Духовность становится все менее и менее востребованной, менее и менее важной. Обыденность убаюкивает нас.

Иисус предупреждал об этой проблеме. Он говорил: «Ибо, как во дни перед потопом ели, пили, жени-

« Кто должен проверять, закрыты ли двери? Это обязанность каждого человека. Мы должны принять эту ответственность. Ничья духовность не спасет нас, кроме нашей собственной. »

лись і виходили заміж до того дня, як вошел Ной в ковчег, і не думали, пока не прийшов потоп і не истребил всех, – так будет і пришествіє Сина Человеческого» (Мф. 24:38, 39). Нет ничего плохого в том, чтобы есть, пить или жениться. Это хорошие и естественные дела. Однако если это все, что мы делаем, то потоп, то есть конец, застигнет нас врасплох. Оказавшись под гнетом мелочей, повседневных обязанностей, мы забываем о существенных, жизненно важных, больших вещах, больших обязанностях. Мы не закрываем двери, и потоки воды врываются в нашу жизнь.

На борту «Вестника» каждый посчитал, что кто-то другой позаботится о том, чтобы закрыть двери. Все думали о своем, было легко заснуть.

ОБ ЭТОМ ПОЗАБОТИТСЯ КТО-ТО ДРУГОЙ

Мы делаем подобные заключения в духовной жизни. Об этом позаботится кто-то другой. Об этом позаботится церковь. Если мое имя есть в церковном списке, значит я сделал достаточно, чтобы удовлетворить Божьи требования. Пастор позаботится об этом, я же слушаю его проповеди. Я выделяю свое время на то, чтобы приходить на богослужения. Этого должно быть достаточно, чтобы удовлетворить мои духовные потребности.

Кто должен проверять, закрыты ли двери? Это обязанность каждого человека. Мы должны принять эту ответственность. Ничья духовность не спасет нас, кроме нашей собственной.

Когда холодные воды Ла-Манша ворвались на борт «Вестника» и огромный ко-

« Оказавшись под гнетом мелочей, повседневных обязанностей, мы забываем о больших вещах, больших обязанностях. Мы не закрываем двери, и потоки воды врываются в нашу жизнь. »

рабль накренился набок, пассажиров разбросало во все стороны. Молодая пара, Сьюзен и Роб, за несколько минут до случившегося заказала ужин. Они сидели всего в нескольких метрах друг от друга за столом, и схватились за мебель, когда корабль закачался, пара была ошеломлена, когда вода хлынула на них. Однако Сьюзен под водой начала пробираться к выходу. Ей удалось ухватиться за полку и держаться за нее, пока не подоспели спасатели. Робу спастись не удалось. Сьюзен больше никогда его не видела.

Вот так все и произошло. Двое других людей сидели бок о бок в гостиной. Одного вышвырнуло в окно потоком воды, и он оказался в безопасности, а другого завалило обломками. Два человека прогуливались по верхней палубе. Один ухватился за перила лестницы и выкарабкался к спасателям, другой всего пару сантиметров не дотянулся, чтобы ухватиться за опору, и упал в бездну. Участь людей была решена в течение нескольких секунд.

Иисус говорит: «Итак, бодрствуйте» (ст. 42). Почему один спасается, а другой – нет? Потому что один спит, а другой бодрствует. «Как такое возможно? – возразит кто-то. – Иисус сказал, что два че-

ловека работают на поле и две женщины мелют пшеницу на ручную мельницу. И оба мужчины, и обе женщины выполняют одну и ту же работу».

Дело в том, что в каждой паре этих людей один человек является духовно мертвым, а другой – духовно живым, поэтому один из каждой пары спасется, а другой – погибнет, когда придет Иисус. Для погибающих Христос придет, как тать в ночи. Для спасенных Он придет как долгожданный Друг. Второго шанса тогда не будет.

В тот день будут происходить мучительные драмы. Внезапно покажется, что небо расколосось, позволяя блестящему лучу света упасть на землю. Громогласные трубы зазвучат в разверзшемся небе – и этот звук будет раздаваться по всей земле и проникнет в каждое сердце. Никто и никогда не слышал, и не видел ничего подобного тому, что произойдет в тот день. Иисус придет на землю, окруженный сонмом ангелов. Пришествие Христа решит вечную участь всех живших когда-либо и живущих на планете Земля.

Не усните в самый важный день истории. Возьмите ответственность за свое духовное состояние прямо сейчас. Не думайте, что кто-то другой сможет позаботиться об этом. Не позволяйте рутине поглотить вас. Спасительные отношения с Иисусом не формируются сами собой. Вы должны установить их, отделив ежедневно для этого время. Сделайте это, пока не поздно. Лучше проснуться сейчас.

Марк Финли

СДЕЛАЙТЕ ЭТО, ПОКА НЕ ПОЗДНО!

СПОКІЙ під час БУРІ

Ісус спав у човні, коли здійснюлася буря на Галілейському морі. Матвій пише, що Ісус «увійшов до човна, за Ним пішли Його учні. І ось знялася велика буря на морі, аж хвилі заливали човен, а Він спав...» (Матв. 8:23-24). Часто запитувала себе: «Як Він міг спати?» Я знаю, що Він був виснажений і втомився, проповідуючи великому натовпу людей і допомагаючи їм. Але спати під час шторму?..

Ісус міг спокійно спати, бо знав, що вони не потонуть. Учні, які були разом із Ним у човні, боялися, бо не розуміли, що Бог, Котрий створив воду, по якій плив їхній човен, був з ними в тому самому човні. Вони тільки починали розуміти Його силу та могутність.

Петро був одним із тих учнів, які пливли з Ісусом у човні. Він узяв для себе урок з цього випадку, тому що багато років потому, коли його схопив цар Ірод і посадив до в'язниці, у ніч

Коли в житті все складається так, як того хочу, я з легкістю покладаюся на Бога. Важче покладатися на Бога і довіряти Йому, коли обставини складаються так, як нам не до вподоби. Це схоже на спробу заснути під час урагану чи буревію.

напередодні суду, Петро спав. Ірод хотів стратити його вранці, бо Біблія говорить нам, що він стратив Якова Іванового брата, і коли побачив, що це приємно юдеям, заарештував Петра. Отже, Петро у в'язниці. Залишилася одна ніч до страти. Він знаходиться між двома солдатами, прикутий двома ланцюгами, перед дверима стоять вартові, – а Петро спокійно спить (див. Дії 12:1-6).

Тільки усвідомлюючи, що Бог з вами, ви можете бути спокійними під час бурі. «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3). «Я лягаю і сплю, і пробуджуюся, бо Господь підпирає мене» (Псал. 3:6).

Де ми можемо знайти спокій, коли нам не подобається те, що бачимо? «Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, бо від Нього надія моя!» (Псал. 62:6). Він, Котрий бачить кінець з самого початку, знає, куди мене веде і що робить.

НЕ САМИМ ХЛІБОМ ЖИТИМЕ ЛЮДИНА

«Якщо Ти Син Божий...»

Роздуми над Матв. 4:1-4;
Марка 1:12, 13; Луки 4:1-4.

Розпочнімо наші роздуми з української граматики. Пригадаймо таку частину мови, як сполучник. Існують різні групи сполучників, одна з котрих – умовні. До них належить і сполучник «якщо». Він вживається у складнопідрядних реченнях і часто виражає припущення. Наприклад: «І підійшов до Нього спокусник, і сказав: Якщо Ти Син Божий...» (Матв. 4:3).

За допомогою сполучника «якщо» диявол висловлює припущення, що Ісус може бути Сином Божим. Чому диявол так говорить, адже він був добре знайомий із Сином Божим ще на Небі? Нещодавно він чув могутній голос Бога Отця: «Це Син Мій Улюблений» (Матв. 3:17). Раптом звучать слова сатани «якщо Ти Син Божий». Це було не просто припущення, «у тоні голосу відчувалися нотки цілковитого недовір'я». Таке саме недовір'я він намагався викликати у свідомості Христа. «Це була лукава спроба посіяти сумнів...» у Божому Синові (див. Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 118).

Одне слово «якщо», котре диявол не міг приховати, замаскувати, видало ошуканця. «І хоч з вигляду він був ніби ангел світла, однак перші слова – «якщо Ти Син Божий...» – викрили його» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 118). Отруйне сатанинське «якщо» стало сигнальним червоним вогнем для змученого «найгострішими муками голоду» Божественного Страдника; воно чітко висвітлювало під маскою сяючого ангела хижацький оскал (див. Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 3. С. 128).

*Диявол опытен, диявол практик,
Он взялся за дело без легионов:
Ведь стоит немало усилий потратить
Ради гибели миллионов.*

ЯКЩО ТИ СИН БОЖИЙ...

За цими словами прихована похмура лукава картина диявольських зусиль «ради погибели миллионов». «Боротьба знову і знову розгортається в кожному людському серці... Спокуси, котрим протистояв Христос, ті самі, перед якими нам буває дуже складно встояти» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 116). Тож зійдімо подумки на гору Карантанію і станьмо невидимими спостерігачами двобою Князя життя з князем темряви.

СПРОБА ПОСІЯТИ СУМНІВ

Першим прагненням ворога було посіяти у свідомості Ісуса сумнів щодо любові Отця. «У тоні голосу відчувалися нотки цілковитого недовір'я. Невже Бог може так поводитися зі Своїм Сином – залишити Його в пустелі, серед диких звірів, без їжі, друзів, без втіхи?» (там само. С. 118; Вибрані вісті. Т. 1. С. 275). Якщо Ти Син Божий, чому потрапив у таке становище?

ІСУС МОВЧАВ

Безліч різних «якщо» містяться в арсеналі сатани і для сучасного християнина. Для кожного з нас у спокусника є індивідуальне «якщо ти»... Якщо ти дитина Божя, то чому хворієш? Якщо ти дитина Божя, чому помираєш, залишаючи дітей сиротами? Якщо ти – відроджений християнин, то чому у тебе такий характер? Якщо ти вірний у десятині, де твоя власна оселя?

У душу Божої дитини закрадаються невпевненість, вагання, сумнів. Найнебезпечнішим є промовляння їх уголос. Цим ми віддаємо славу силам темряви, приваблюємо до себе безліч темних ангелів і даємо змогу лукавому зловтішатися й торжествувати (див. Е. Уайт. Розум, характер, особистість. С. 673, 675, 679, 795).

НАСМІШКИ ТА ГЛУЗУВАННЯ

Сумнів – це диявольська отрута сповільненої дії (див. Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 378). Диявол поспішає, тому для прискорення дії цієї отрути він домішує ще дещо.

– Подивися на Себе, Твій жалюгідний вигляд не свідчить, що Ти належиш до ангелів, уже не кажучи про те, аби бути їхнім Повелителем, – насміхався сатана. – Подивися на мене, який я сяючий і прекрасний. Я живу в присутності Бога, виконую Його повеління, а Ти хто? Як я доповім Бо-

гові про Тебе? З Неба вигнали одного з херувимів. Це не Ти? Твій зовнішній вигляд свідчить про це. Я маю повне право вимагати доказів ідентифікації Твоїєї Особи. Зроби ж каміння хлібом – і мої сумніви миттєво розвіються (див. Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 274, 276). Сатана сміявся з Ісуса, глузував з Його зовнішнього вигляду. Христос мовчав.

Із вас насміхаються і кепкують родичі, однокласники, однокурсники, колеги? «Не п'єш, не куриш? Ти хворий? Будь чоловіком! Не вмієш танцювати в наш час? Яка відсталість!»

Якби тієї фатальної пасхальної ночі запальний апостол Петро був покликаний захищати свого Учителя мечем, яким би відважним воїном він виявився. Та щойно палець насмішника вказав на нього, апостол злякався. Багато з тих, хто не боїться жорстоких битв заради Господа, відчувають себе пригніченими через насмішки і відрікаються від віри.

ЗВИНУВАННЯ У ФАНАТИЗМІ

Твоя вірність має відтінок фанатизму, – роздратовано промовив спокусник до Ісуса. – Згадай Священну історію. Ізраїль також був принижений, так само страждав від голоду в пустелі, проте за крайньої потреби, Бог нагодував його манною. Пригадай Агару. Коли вона була спражена, ангел указав їй на джерело Беер-лахай-рої. Ангел доторкнувся до голодного Іллі та запропонував йому їжу. Ти не мусиш чекати служіння ангелів, у цьому немає потреби. Один творчий акт – і проблема вирішена. Навіщо зволікати?

Ісус мовчав.

– Згадай Авраама, адже він був готовий принести в жертву свого сина, але не приніс цієї жертви. Я розумію, що Ти повинен ступити на кривавий шлях, але ж не треба йти по ньому. Головне – Твоя готовність. Я і є той ангел, який зупинив руку Авраама, коли він заніс її над Ісаком, і тепер я прийшов, аби врятува-

ЗМІЦНИЛАСЯ... Для чого?

Читаючи Біблію, я натрапляю на вірш, який говорить не про те, що мені хотілося б почути. Вірш з Послання до колосян 1:11 є одним з таких місць, де апостол Павло молиться, щоб Божий народ зміцнився «усякою силою – за могутністю Його слави, для...». Для чого? Я очікувала, що далі буде щось на зразок «для того, щоб ви могли звершити великі справи для Бога, або щоб ви могли перемогти ворога». Щось величне і важливе! Однак у вірші написано: «...для всякої витривалості і терпеливості. З радістю».

Як ми отримуємо довготерпіння та витривалість? Павло говорить, що «зміцнюючись (підкріплюючись, укріплюючись, загартовуючись) усякою силою – за могутністю (величністю, грандіозністю) Його слави». Це дуже підбадьорливі слова. Зміцнитися Божою великою силою. Для мене джерелом витривалості та довготерпіння є Бог. Його підтримка необмежена. Його сили та могутності задосить, щоб пережити будь-яку життєву бурю.

Мені подобаються слова апостола Павла про Божу велич. «Яка неосяжна велич Його сили в нас, котрі віримо в дію могутності Його сили, що Він її здійснив у Христі, воскресивши Його з мертвих і посадивши праворуч Себе на небесах» (Ефес. 1:19, 20). І все це для нас! Він «може зробити значно більше всього, що ми просимо або думаємо» (Ефес. 3:20).

ВІН МОЖЕ ЗРОБИТИ МЕНЕ ДОВГОТЕРПЕЛИВОЮ...

Я чекала не на це! Я потребую Божої сили та могутності, щоб бути витривалою та довготерпеливою, але я хочу перемоги, а не витривалості. А довготерпіння? Я схожа на Давида, який запитує: «...а ти, Господи, доки?» (Псал. 6:4).

Ви чули про людину, яка б молилася так: «Боже, я хочу бути довготерпеливою, хочу стати довготерпеливою прямо зараз». Господь не дає нам довготерпіння як пігулки, які ми маємо приймати раз на день. Довготерпіння – це плід Божого Духа, Який зрощується впродовж життя (Гал. 5:22-23).

ти Твоє життя (див. Ф. Фаррар. Життя І. Христа /переклад Лопухіна/. С. 147; див. Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 273). Для чого страждати від мук голоду? Стався до цього без фанатизму. Спаситель мовчав.

Чи називали вас фанатиком рідні по вірі люди? Вони показували вам місця з Біблії про Давида, який танцював, про сп'янілого Ноя, про вино в Кані Галілейській, про м'ясо, що споживали Божі мужі та Христос. Здоровий спосіб життя? У суботу не відвідувати лекції в університеті? Надто фанатично...

ПРОПОЗИЦІЯ КОМПРОМІСУ

– Домовся, – пролунав украдлигий голос грішного ангела, – я можу допомогти Тобі виконати Твою частину Плану спасіння. Перетвори лише цей камінь, котрий біля Твоїх ніг. Дивися, як він схожий на хліб. Обіцяю, що після цього більше не матиму жодних сумнівів щодо Твоїх переваг. На цьому боротьба між нами буде закінчена назавжди! (див. Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 273). Ти – мені, а я – Тобі...

У третій спокусі сатана пропонує Синови Божому цілий світ за один-єдиний поклін. Ісус мовчав...

– Хіба ти не можеш лише раз зробити це? – сьогодні спокусник звертається до молодих людей. – Тільки один-єдиний! Від цього ж не помирають! Усі твої друзі так роблять, а невже ти святий? Бери від життя усе, що можеш!

Чи чуєте ви в цих словах відлуння голосу спокусника на Карантанії?

«Ісус... не піддався спокусі вступити з ним у суперечку» (Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 119). Усі диявольські зневаги, насмішки, знущання та звинувачення мали на меті втягнути Божого Сина в полеміку, суперечку. Це була справжня спокуса.

Чи помічаєте ви, як успішно спокусник користується цим засобом в останній час! Під час проведення уроку Суботньої школи, під час проповіді раптом лунає голос із залу, який або заперечує сказане служителем, або висловлює свою думку. Слухачі відволікаються, брати і сестри поспішають

Мне стало нравиться МОЛЧАТЬ

Мне стало нравится молчать,
Беречь свой мир, не распыляться,
Хлам лишний в душу не вносить,
На добрых мыслях замыкаться.

Вокруг так много суеты,
И оградить хочу я душу
От многого, что предлагает мир,
И выбирать, кого мне слушать.

Мне стало нравится молчать,
И этому учиться надо –
Подумать, прежде чем сказать,
И иногда ответить взглядом.

Наталия Студенецкая

довести, що це не так, розпалюється полеміка, голоси стають гучнішими.

«Христос, здавалося, не помічав зневажливих насмішок сатани... Він покійно зніс зневагу, не даючи їм відсічі... Христос знав, що сатана був обманщиком від початку, тому Йому знадобилося велике самовладання, щоб вислухати мову цього нахабного спокусника і не зупинити його зухваліх пропозицій... Сатана сподівався викликати Сина Божого на суперечку... і перевернути Його слова... Спаситель світу не вступав у суперечку із сатаною» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 1. С. 276, 278, 279).

Мовчання під час спокуси – уже перемога. «І мовчали вони, і не відповіли ані слова, бо це був наказ царя, що сказав "Не відповідайте йому!"» (Ісаї 36:21). Не відповідайте спокуснику.

Ольга
Стасюк

ПРОДОВЖЕННЯ
в наступному номері

Чи спасений я?

Кожен християнин час від часу запитує себе: «Чи спасений я?» Іноді про це в нього запитують інші: «Чи спасений ти?» Чи можливо дати на це запитання однозначну відповідь? Передусім з'ясуємо, що містить у собі поняття «спасіння», і тільки тоді дійдемо правильних висновків.

Дехто запитує: «А від чого мені потрібно спасатися? Я – успішна, забезпечена людина, а про спасіння мають дбати знедолені та пригноблені». Проте Господь інакшої думки. Він проголошує, що спасіння потребують усі без винятку люди, зокрема й заможні. Після слів Ісуса: «Як важко тим, що надіються на багатство, увійти в Царство Боже», – апостоли з подивом вигукнули: «Хто ж тоді може спастися?» (Марка 10:24, 26). За часів Христа юдеї мали специфічні уявлення про спасіння, сформовані під впливом численних традицій та вчень тодішніх богословських шкіл. Одне з таких уявлень ґрунтувалося на тому, що величина матеріальних статків людини є індикатором Божественного благословення, отже, і критерієм її спасіння.

Не беручи до уваги різноманітні погляди на спасіння серед інших релігій, навіть у християнстві немає однозначної думки щодо цього життєво важливого питання.

БІБЛІЙНЕ ПОНЯТТЯ СПАСІННЯ

Сотеріологія – богословське вчення про викуплення та спасіння людини. Семантичне поле слова «спасіння» в Старому Завіті об'єднує слова з коренем «яца», що означають простір, свободу від примусу, визволення та викуплення. Образи спасіння та викуплення в ті часи нагадували людям ситуацію, коли найближчий родич сплачував борг за свого ближнього, котрий неспроможний був самотужки звільнитися від цієї заборгованості. Йому та всій сім'ї загрожувало рабство, тому свояк виплачував борг і викупляв рідних із кабали (див. Левит 25:25; євр. *гоел*).

У Новому Завіті слово *соте́рі́а* використовується 45 разів і означає визволення, збереження, безпеку, міцність (гр. дієслово *содзо* – спасати – вживається 106 разів). Можемо сказати, що спасіння в духовному значенні – це визволення людини від влади, а згодом і від наслідків гріха.

Послання апостола Павла зробили особливий внесок у сотеріологію.

Зокрема в них проголошено, що в глобальному значенні спасіння людей уже звершене (2 Тим. 1:8; Римл. 8:24). У цих текстах автор використовує аорист – дієслівну форму минулого часу. Це означає, що Бог уже спас нас. Тому спасіння людини насамперед залежить від того, чи готова вона прийняти дар спасіння, котре вже здійснив для неї Бог. Добрі діла мають певний зв'язок зі спасінням, але вони є наслідком і ознакою спасіння, свідченням і плодом прийняття цієї благодаті, а не причиною. Згідно з Біблією, ми розуміємо,

«Коли християнин щодня приділяє час молитві та дослідженню Біблії, коли він духовним зором споглядає красу досконалості свого Господа, Дух Святий особливим чином впливає на його свідомість, перетворюючи людину на образ Її Спасителя.»

що не досягнемо Царства Божого через добрі діла, але й, не роблячи їх, ми втрачаємо вічність.

Поняття «спасіння» у Слові Божому охоплює декілька етапів.

ВИПРАВДАННЯ

Виправдання як складова спасіння – це також дар. Проте для людей він незвичний. Вони за все звикли платити, усе заробляти своєю працею. Дехто навіть може обуритися: «Мені не потрібне

виправдання! І сам ні перед ким не бажаю виправдовуватися!»

У життєвих справах така самостійність гідна похвали, доки людина не потрапляє в безвихідь. Припустимо, її звинуватили в великій розтраті й оголосили вирок: сплатити непомірно високу суму. Тепер вона щосили прагнуче виправдання, ретельно вишукуючи всі можливі алібі, не хештуючи послугами найкращого адвоката, чи не так?

У духовному сенсі в кожній людині є досвідчений обвинувач – сатана, котрий висуває перед Богом найсерйозніші звинувачення проти неї. Обійтися без Небесного Адвоката просто неможливо, оскільки без Нього нікому не вдасться виправдатися (Ісаї 53:11).

Виправдання і добрі діла. Якщо людина представить перед Небесним судом цілу низку добрих діл, чи достатньо їх для виправдання? Ніколи, бо плата навіть за один гріх – смерть, що перекреслює все зроблене добро. Чи можемо уявити ситуацію, коли злочинець, приречений на смертну кару, вимагає виправдання на підставі того, що в камері він робив ув'язненим безліч добрих діл? Це зворушливий факт, але недостатній для виправдання. Скільки б добра не зробив грішник, він залишається грішником і підпадає під смертний вирок Закону. Тому Євангеліє проголошує: оскільки виправдатися людини самотужки неможливо, вона отримує виправдання як подарунок (Римл. 3:24). Людині залишається лише вірою прийняти цей Божий дар.

Виправдання і діла Закону. «Бо жодне тіло не оправдається ділами Закону» (Римл. 3:20). Наше самовиправдання Законом гіпотетично можливе. Аби виправдатися Законом, необхідно:

- розплатитися за гріх власною смертю, причому другою, якою помруть нерозкаяні грішники наприкінці історії гріховної Землі (Об'явл. 2:11; 20:14);
- воскресити самого себе з мертвих;
- після воскресіння надалі щоденно жити безгрішним життям.

Якщо ці три умови ми спроможні виконати, тоді будемо чистими перед Законом. Утім, усі ми розуміємо, що це

неможливо. Ось чому нам необхідний Спаситель (Матв. 1:21; Євр. 2:9).

Виправдання і скасування Закону.

Сутність виправдання – це звільнення грішника від провини та осуду. Саме цей баланс між милістю та справедливістю було витримано в жертві Христа. Багатьом християнам здається, що Божий Закон був прибитий до хреста. Однак виправдання змінює нам вирок, якого зазнав Христос, але не знищує самого факту порушеного Закону.

Скасування Закону робить виправдання непотрібним. Навіщо виправдовувати людину в звинуваченні, яке висуває уже не чинний, скасований Закон? Як Христос може виправдовувати людину від звинувачення тим Законом, якого Сам, як деякі стверджують, прибив до хреста? Про яке прощення в Новому Завіті може йтися, якщо Закон був скасований? Як можна грішника вибачити в тому, у чому він не винен, оскільки Закон скасовано? Абсурд, чи не так? І найбільша нісенітниця: навіщо Христові платити ціну власного життя за порушення того Закону, котрий Він Сам згодом повністю скасує?

Новий Завіт говорить про спасіння від гріха, бо саме гріх зумовлює необхідність виправдання. Усуньте Закон – і не стане гріха (Римл. 7:7). Коли ж немає гріха, то навіщо Христове виправдання? Немає виправдання – не потрібне й викуплення через жертву Христа, і Сам Спаситель у такому разі не потрібний. Ви бачите, як далеко сягає ідея скасування Декалогу – Божого Закону? Погодившись із нею, можна відкрити дорогу до безкарного гріха й знецінення не лише викуплення та виправдання, а й значущості Голгофської жертви. Ось чому на підставі Слова Божого ми стверджуємо, що виправдання через віру не усуває Закон, а навпаки, підносить його й робить непорушним (Римл. 3:31).

Виправдання в Старому Завіті.

У Новому Завіті першою умовою спасіння є виправдання через віру. Але чи так було завжди? Можливо, у Старому Завіті люди виправдовувалися ділами? Ні!

У книзі Йова уже порушувалося питання виправдання людини перед Богом (Йова 25:4). Уже тоді було розуміння, що власної праведності недостатньо, аби бути чистим перед Богом. Пізніше Господь уклав завіт зі Своїм народом на горі Синай. Навіть цей завіт, у котрому деякі дослідники вбачають лише ознаки законництва, є прямою вказівкою на праведність через віру. Слова, що стоять на початку заповідей, свідчать про те, що спочатку Бог спасає, а тоді вже спасених Його благодаттю запрошує прийняти умови завіту – Божий Закон. Той самий порядок простежується й у служінні Ісуса Христа в Новому Завіті.

Лейтмотив Синайського завіту – любов (II. Зак. 7:7, 8). Природно, що

Бог очікує від людини відгук на запропоновану любов, і ним може бути лише любов у відповідь (II. Зак. 6:5). Призначення окреслених у Старому Завіті умов завіту полягало в тому, аби через дотримання їх учасники укладеної угоди й надалі зберігали відносини любові зі своїм Господом (II. Зак. 10:12).

ОСВЯЧЕННЯ

Освячення – щоденний процес. «Тому, мої любі... зі страхом і трепетом звершуйте своє спасіння» (Филп. 2:12). Грецьке дієслово *катергадзомай* – звершувати, вжити у теперішньому часі. Коли людина дозволяє Господу виправдати її, простити й очистити її серце, на цьому спасіння не завершується, оскільки триває процес освячення. У житті справжніх християн він відбувається щоденно. Апостол Павло називає освячення новим життям: «Тож ми поховані з Ним через хрещення в смерть, щоб так, як Христос встав із мертвих славою Отця, так щоб і ми почали ходити в оновленні життя» (Римл. 6:4). Петро порівнює його зі зростанням: «Як новонароджені немовлята, жадайте чистого духовного молока, щоб на ньому ви зросли для спасіння» (1 Петра 2:2).

Коли християнин щодня приділяє час молитві та дослідженню Біблії, коли він духовним зором споглядає красу досконалості свого Господа, Дух Святий особливим чином впливає на його свідомість, перетворюючи людину на образ її Спасителя (2 Кор. 3:18). Ось чому дієслова, які вказують на спасіння, вживаються в багатьох новозавітних текстах у теперішньому часі, оскільки процес триває: «Для нас, які спасаємося» (1 Кор. 1:18); «Звершуйте своє спасіння» (Филп. 2:12).

Освячення як смерть для гріха.

Освячення християнина – це щоденний дозвіл людини Богові, умертвляти в ній гріховну природу (Римл. 6:2; Гал. 2:19). Це ще одна ілюстрація освячення – смерть для гріха, щоденне помирання для нього. У Новому Завіті не йдеться про смерть Закону, а про смерть людини для будь-якого гріха. Не Закон помер, а християнин помер для гріха, а тому й для Закону – він мертвий. У Христі він здобуває силу для щоденного переможного життя. Тому Господь виправдовує його не для того, аби він міг далі порушувати

Божий Закон, живучи в гріху, а щоб він, як зазначає апостол Петро, жив для праведності: «Він Сам Своїм Тілом підняв гріхи наші на дерево, щоб ми, вмерши для гріхів, жили для праведності» (1 Петра 2:24). Освячене життя – праведність – є плодом і видимою ознакою спасіння.

ПРОСЛАВЛЕННЯ

У процесі спасіння людина тісно співпрацює з Богом: Він пропонує їй дар виправдання жертвою Ісуса Христа, а вона вірою приймає цей дар. Господь посилає людині силу Святого Духа для освяченого життя та щоденного перетворення. Заключний етап процесу спасіння – прославлення, належить лише Всевишньому. Це фаза Боже-ственого остаточного звільнення праведників від наслідків гріха під час Другого приходу Христа (Євр. 9:28).

Дієслово «спасати» вжито в багатьох біблійних текстах у майбутньому часі: «Хто витерпить до кінця, той спасеться» (Матв. 10:22); «Улюблені! Тепер ми Божі діти, але ще не виявилось, що будемо. Знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього» (1 Івана 3:2) «Тим більш тепер, оправдані Його кров'ю, ми завдяки Йому спасемося від гніву. Коли, ще будучи ворогами, ми примирилися з Богом смертю Його Сина, тим більше, примирившись, спасемося Його життям» (Римл. 5:9, 10). Ужите грецьке дієслово *сотесомета* – «спасемося» стоїть у майбутньому часі й буквально перекладається «будемо спасенні». Яка це буде славна мить, коли гріх і всі його наслідки зникнуть назавжди!

ТОЖ ЧИ СПАСЕННІ МИ?

Виявляється, не існує однозначної відповіді на це запитання. Якщо йдеться про виправдання, то так, я спасений кров'ю Христа. Якщо про спасіння в значенні освячення, то Господь ще продовжує звершувати в мені цей процес і «я щодня помираю» (1 Кор. 15:31). Якщо мається на увазі спасіння в значенні прославлення, то я ще не спасений. Якщо я залишусь вірним і триматимусь Його руки, Христос назавжди спасе мене, коли повернеться за Своїми!

Ігор
Корешук

Не унывайте, видя, как некоторые
восстают против вас. Хуже было бы,
если бы вас все любили. Следите, чтобы
ваша совесть была чиста, и бойтесь
не людской ненависти, а ненависти в
собственной душе.

У МЕНЕ Є МРІЯ

Сьогодні багатьом відома промова Мартіна Лютера Кінга «У мене є мрія». Перед тим, як прозвучала ця історична вістка, одна дівчинка з міста Новий Орлеан запалила надію і мрію в серці цієї людини. Дівчинку звали Рубб Бріджес. Маленька чорношкіра шестирічна дівчинка. Коли вона повинна була піти навчатися в перший клас, шкільна рада прийняла рішення, яке дозволяло бідним темношкірим дітям заходити в школу і навчатися. Це викликало великий розподіл у суспільстві. У листопаді 1960 року батьки Рубб зважилися на цей відважний крок і повели дівчинку до школи для білих. У перший день навчання ця дівчинка була єдиною темношкірою в цій школі. Висловлюючи протест, 576 білих учнів відмовилися заходити до школи. Рубб пройшла крізь розлючений натовп, який протестував, зі словами Ісуса Христа: «Прости їм, бо не знають, що роблять». Вона зайшла в клас і була єдиною ученицею весь рік. Її навчав білий учитель. Якою має бути наша віра, щоб перенести такий опір ззовні, неймовірні випробування?

Через декілька років Лютер Кінг сказав свою історичну промову. Ось частина цієї промови: «У мене є мрія. Мрія, що настане час, і ця країна, і цей народ встануть з колін, і житимуть згідно повелінням засновників країни. А повеління такі – усі люди створені рівними. У мене є мрія, що колись у майбутньому сини рабів сядуть за одним столом. У мене є мрія, що наш штат стане не пустелею, а оазисом свободи і справедливості. Я мрію, що мої четверо дітей одного разу житимуть в країні, де їх не судитимуть за кольором шкіри». Ось така мрія змінила всю країну і надихнула людей по всій Землі.

« Ми бажаємо зробити все швидко і відповідно до своїх поглядів. Однак іноді забуваємо, що Бог займається не тільки нашою мрією, але і нашим духовним зростанням. Він допомагає нам у здійсненні мрії, коли ми зростаємо в Ньому. »

Яка у вас мрія? Що Бог поклав вам на серце? До чого Господь вас закликає?

Неемія – яскравий приклад зі Старого Завіту, якому Бог доручив дещо зробити і який мав мрію. Здійснивав Неемія свою мрію у важкі часи, коли вся його країна була поневолена і в руїнах. Він повинен був відновити стіни Єрусалима. Не всі підтримували Неемію. Для більшості людей такий стан речей у країні став нормою. Багато хто зник бачити руїни. Люди забули мрію Бога щодо них самих. Вони намагалися якось вижити і продовжити своє існування. Проте Бог впливав на серце Неемії. Йому і його оточенню довелося боротися за свою мрію, тримаючи в руках будівельні інструменти та зброю. Мрію необхідно будувати і захищати. Досягнення мрії завжди зустрічає труднощі і опір. Іноді, переживаючи подібне, з'являється бажання все кинути і залишити.

Неемії довелося подивитися вище руїн і звалищ сміття, опозиції і ворожих угруповань. Йому було необхідно

піднятися вище невіри і сумніву щодо того, що Бог доведе все до кінця.

«І сказав Юда: "Ослабла сила носія, а звалищ багато, – і ми не зможемо далі будувати мура!"» (Неем. 4:4). Усім знайоме це відчуття. З'являється мрія, сил мало, руки ослабли, а сміття багато. Усі ми перебуваємо в такому становищі хоча б в одній сфері нашого життя. У нас виникають проблеми, коли ми відкриваємо свою мрію. Проте Неемія йшов уперед, здійснював мрію, молячись: «Бо всі вони лякали нас, говорячи: "Нехай ослабнуть їхні руки з цієї праці, – і не буде вона зроблена!" Та тепер, о Боже, зміцнив мої руки» (Неем. 6:9). Неемія просив у Бога сили та мудрості, щоб досягти мети. Йому вдалося змінити Юдею. Бог допоміг йому здійснити мрію.

Ми бажаємо зробити все швидко і відповідно до своїх поглядів. Однак іноді забуваємо, що Бог займається не тільки нашою мрією, але і нашим духовним зростанням. Він виховує нас, наші сім'ї, наших дітей. Бог допомагає нам у здійсненні мрії, коли ми зростаємо в Ньому. Існує небезпека, що ми можемо залишити мрію і все кинути, не дійшовши до кінця. Іноді люди залишають мрію видимо, але більшість покидає її «тихо». Останніми опановує холод, пасивність. Такі люди віддадуть перевагу бездіяльності, ніж активній роботі для слави Господньої.

Бог бажав, щоб Ізраїль не тільки відбудував стіни Єрусалиму, але й подивився далі цих руїн і побачив справжню мрію – відновити душу. Зараз ця душа перебуває в руїнах і розвалинах унаслідок гріха. Сьогодні Господь запрошує нас приєднатися до цієї великої мрії. Навколо нас безліч людей, у яких життя, сім'я, здоров'я перебуває в руїнах і розвалинах. Ми можемо усюди спостерігати руїни і сміття залежностей, розчарувань, розбитих сердець, незадоволеності і порожнечі. Бог мріє про те, щоб кожна людина була відновлена. Він послав Свого Сина у світ, сповнений руїнами гріха, щоб відновити образ Божий у людях. Жертва Ісуса Христа повинна повернути нас додому. Ми з вами є «провідниками» цієї великої мрії. Бог сьогодні дарує нам мрію про спасіння людської душі.

Леонід
Рутковський

Я БУДУ БЛАГОСЛОВЕНИЕМ ДЛЯ ДРУГИХ

День за днем нам всем следует учиться, воспитываться, развиваться, чтобы быть полезными в этой жизни. Только один день в нашем распоряжении – подумайте об этом. Мне принадлежит только один день. И в этот один день я буду делать лучшее, на что способен. Я буду использовать свой талант речи, чтобы быть благословением для других, помощником, утешителем, примером, который одобрит мой Спаситель. Я буду проявлять терпение, доброту, снисходительность, чтобы сегодня во мне развивались христианские добродетели.

Э. Уайт. Разум, характер, личность. С. 15

Иисус, войди тихонько в дверь мою...

Когда мне кажется, что все вокруг потеряно,
Что жизнь разбила лютая волна,
Ты, Иисус, войди тихонько в дверь мою,
С любовью посмотри в мои глаза.

Тебя узнаю даже в темной комнате,
Твой голос среди шума уловлю.
Ты только мне скажи слова знакомые:
«Дитя мое, Я так тебя люблю!»

Ты мне скажи, что все во благо любящим,
Что жребий мой в Твоих руках, скажи!
Скажи о том, что в недалеком будущем
По-Своему изменишь мою жизнь.

Я все пойму и все приму безропотно,
Впитаю в душу я Твою любовь.
И, радуясь приобретенью опыта,
Пойду навстречу испытаниям вновь.

К «Коли ти складеш обітницю
Господеві, Богові твоєму, не зага-
юйся виконати її, бо конче буде
жадати Господь, Бог твій,
від тебе, і буде на тобі гріх».

П. Зак. 23:22; див. Дії 4:32; 5:1-11

«Посвячайте себе
Богові щоранку.
Нехай це буде
вашою першою
справою».

Е. Уайт. Дорога
до Христа. С. 70.

КОЛИ ВИ ПРОКИДАЄТЕСЯ, НЕ ВІДВОЛІКАЙТЕСЯ!

Необхідно позбутися звички
вмикати радіо чи новини по
телевізору, вони відволікають вашу
увагу від Бога. Намагайтеся також
стримуватися, щоб не перевіряти
відразу пошту, повідомлення на теле-
фоні чи в соціальних мережах.

Мобільні телефони, смартфони
відволікають найбільше, коли ми
прокидаємося. Тому ще ввечора вми-
кайте режим «у літаку». Навчіться не
відволікатися на нетермінові дзвінки
чи повідомлення доти, доки не при-
ділите час Богові. Це може здатися не
настільки важливим, але це суттєво
впливає на якість вашого молитовно-
го часу, тому що Бог повинен бути на
першому місці, Він має бути найваж-
ливішим у нашому житті.

Якщо ви спіймали себе на думці,
що під час молитви обдумуєте дов-
гий список справ, які вам необхідно
виконати, краще швидко запишіть

його на аркуші паперу, щоб після
спілкування з Богом повернутися до
нього й нічого не забути.

Дуже складно знайти час для спіл-
кування з Богом тим, у кого є малі
діти. Якщо ви не можете прокинути-
ся раніше за своїх дітей, то намагай-
теся отримати максимальну користь
із того часу, що у вас є. Можливо, це
не найкращий спосіб, але пам'ятайте:
**Господь завжди винагороджує щирі
зусилля. Навіть якщо це декілька
хвилин, Він може примножити
благословення, як це зробив з хлі-
бами і рибою в біблійній історії.**

Якщо нам не вистачає часу через
власні лінощі чи невміння правильно
розставити пріоритети, то не слід
очікувати від Бога сприяння. Він
просить, щоб ми поставили Його
на перше місце не теоретично, а на
практиці. Коли ми робитимемо так,
то все стане на свої місця.

Неправильне ставлення до ОБІТНИЦЬ БОГОВІ

Повчальна історія Ананії та Сап-
фіри записана для добра всім, хто
називає себе послідовником Христа.
Цей важливий урок недостатньо міцно
закарбувався у свідомості нашого
народу. Цей очевидний доказ Божого
караючого правосуддя має спонукати
всіх відчувати страх і трепет, щоб не
повторювати гріхів, які накликали
таке покарання. Ананія і його дружина
Сапфіра мали перевагу чути Євангеліє,
яке проповідували апостоли. Перебува-
ючи під прямим впливом Божого Духа,
вони пообіцяли віддати Господу певне
майно; але коли більше не перебували
під цим небесним впливом, враження
ослабло і вони почали сумніватися й
ухилилися від виконання даної ними
обіцянки... Спочатку подружжя плекало
жадібність, а потім, соромлячись того,

що брати дізнаються про небажання
їхніх егоїстичних душ виконати урочи-
сте зобов'язання перед Богом і віддати
Господу обіцяне, вони пішли на обман.
Коли їхня неправда була викрита, вони
знали покарання у вигляді миттєвої
смерті (Е. Уайт. Свідчення для Церкви.
Т. 4. С. 462, 463).

Цей приклад Божої огиди до жадіб-
ності, обману і лицемірства був даний
як попередження не лише для ранньої
Церкви, а й для всіх майбутніх поколінь.
**Якщо серце зворушене Духом Святим
і людина дає обітницю відділити певну
суму Богів, вона вже не має права
на ці посвячені Йому кошти. Подібні
обіцянки, дані людям, є зобов'язання-
ми для виконання. То ж хіба обітниця,
дана Богів, є меншим зобов'язанням?**

Чимало є таких, котрі марно тратають
гроші, догоджаючи собі. Люди думають
про власне задоволення, догоджають
своїм смакам, з неохотою віддаючи
Богові мізерні пожертвування. Вони
забувають, що одного дня Бог зажадає
детального звіту про те, як вони вико-
ристовували Його добро. Він більше
не прийме тих убогих дарів, які вони
кладуть до скарбниці, як не прийняв
пожертвування від Ананія й Сапфіри
(Е. Уайт. Дії апостолів. С. 74, 75).

«Якщо ради СУБОТИ ТИ СТРИМАЄШ НОГУ СВОЮ...»

Субота була створена, щоб стати благословенням для людства. Це не день печалі, а час радості й триумфу в Господі. Ісус підтвердив благословення суботи, коли сказав: «Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи» (Марка 2:27).

Заповідь про суботу містить у собі певні закони та принципи її дотримання, але вони дані для зміцнення наших відносин з Ісусом. Для того, хто бажає бути з Богом, шукати насамперед Царства Божого і приготуватися до вічності, субота є прекрасним подарунком Неба.

СВЯТИТЬ СУБОТУ

Господь у Своему Законі говорить нам святити суботу (Вих. 20:8). Сьомий день – це єдиний день тижня, який Бог освятив (Бут. 2:3). Тому тільки цей день є Істинною біблійною суботою. Ми можемо лише зберігати святість цього дня, оскільки він уже освячений Господом.

Коли Бог явився Мойсею в палаючому кущі, то звелів йому: «Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, – земля це свята!» (Вих. 3:5). Земля раніше не була святою, але присутність Бога зробила її такою. Так само субота є святою, тому що слова Божі і Його особлива увага роблять її такою. Ми дотримуємося сьомого дня як святого, коли запрошуємо Святого Духа в наше життя. Ми можемо бути в правильному місці, робити правильні речі в правильний день і водночас не розуміти цілі суботи, оскільки наші серця далекі від Бога. У нашому серці повинен жити Ісус (Ефес. 3:17), якщо ми хочемо відчути радість суботного дня.

ВІД ВЕЧОРА ДО ВЕЧОРА

Для того, щоб святити сьомий день, важливо знати, коли він починається і закінчується. Згідно з Бут. 1, кожен день творіння складався з «вечора і ранку». Вечір був згаданий як початок 24-годинного дня. Інші уривки з Біблії підтверджують цей погляд. Неемія дав повеління зачиняти брами Єрусалима, «як падала вечерова тінь... перед суботою» (Неем. 13:19). Субота починалася з заходу сонця. У Лев. 23:32 при описі дотримання щорічної

суботи, пов'язаної з Днем викуплення, сказано: «Від вечора аж до вечора будете святкувати вашу суботу». Біблія навчає, що субота починається під час заходу сонця в п'ятницю ввечері та закінчується після заходу в суботу ввечері. Краса цього плану в тому, що ми можемо зустрічати суботні години, поки ще не спимо в п'ятницю ввечері. Це дає можливість для сімей або груп віруючих разом зустріти суботу.

ДЕНЬ ВІДПОЧИНКУ

Без повеління про відпочинок у багатьох була би велика спокуса зайнятися в цей день звичайними справами, і це завадило б їм проводити достатньо часу з Богом. Проте четверта за-

« Ми можемо бути в правильному місці, робити правильні речі в правильний день і водночас не розуміти цілі суботи, оскільки наші серця далекі від Бога. »

повідь недвозначно говорить: «Шість день працюй і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і прихосько твій, що в брамах твоїх» (Вих. 20:9, 10). Це повеління поширюється на будь-яку повсякденну працю між заходом сонця в п'ятницю і заходом сонця в суботу.

Існують види діяльності (наприклад, чергування лікарів, медсестер), які можуть допомогти тим, хто страждає в суботу. Це узгоджується з твердженням Ісуса (Матв. 12:12). Зазвичай лікарі та медсестри наперед узгоджу-

ють свій робочий графік так, аби їхнє чергування не випадало на суботу. Та якщо раптом довелося чергувати, то від заробітної плати за ці дні вони відмовляються.

Четверта заповідь також забороняє працю будь-кого, хто знаходиться в нашій сфері впливу. Якщо ми наймаємо когось працювати для покращення житлових умов, то повинні передбачити, щоб робота не виконувалася з п'ятниці від заходу сонця і в суботу до заходу сонця. Якщо ми ведемо бізнес з працівниками, чий робочий час ми контролюємо, то ми винні, якщо самі утримуємося від роботи в суботу, але вимагаємо, щоб наші працівники працювали цього дня.

Це також стосується торгівлі й ділових угод, згідно зі Словом Божим, купівля та продаж в суботу також є порушенням святості цього дня. Коли Неемія виявив юдеїв, які торгували в суботу, він «при свідках остеріг їх того дня, коли вони продавали живність» (Неем. 13:15). Він також побачив, що вони купують у тиранів, які привозили свої товари до Єрусалима в суботний день. Неемія «докоряв... Юдиним шляхетним та й сказав їм: «Що це за річ, яку ви робите, і безчестите суботний день?»» (Неем. 13:17). Він заявив, що їхня практика купівлі та продажу в суботу збільшувала «жар гніву на Ізраїля» (Неем. 13:18). Ці вірші показують, що обід в ресторані або покупки в продуктовому магазині є порушенням заповіді про суботу.

Оскільки Бог просить нас займатися в суботу тільки духовною діяльністю, ми повинні складати розклад на тиждень, відклавши справи на інші дні. Ось чому Бог сказав: «Пам'ятай день суботний» (Вих. 20:8). Нам необхідно дотримуватися суботи, пам'ятаючи про неї протягом усього тижня, починаючи з неділі. Необхідно заправити автомобіль, приготувати їжу, прибрати в будинку, щоб не відволікатися в суботу на суєту, а зосередитися на Ісусі.

ДЕНЬ ПОКЛОНІННЯ ТВОРЦЮ

Часто можна почути про тих, хто прагне дотримуватися суботи, просто відпочиваючи вдома на самоті, утримуючись від роботи. Це не відповідає задумам Божим у дотриманні суботи. У *Левит* 23:3 субота згадується як «святі збори». Благословення суботи полягають у спільному поклонінні з іншими віруючими.

Ісус показав приклад власним життям дотримання суботи (*Луки* 4:16). Христос зазвичай відвідував богослужіння в суботу (*Луки* 4:31). У Посланні до євреїв ми знаходимо, що потреба в церковному єднанні та в спілкуванні стає вкрай важливою в міру нашого наближення до Другого приходу Христа (*Євр.* 10:24, 25). Навіть на «небі новому та новій землі... щосуботи за часу її кожне тіло приходитиме, щоб вклонятися перед обличчям Моїм» (*Ісаї* 66:22, 23). Протягом усієї вічності субота буде для народу Божого днем об'єднання в поклонінні Творцеві. Субота є також прекрасним днем, щоб проводити час на природі, яка вказує нам на Того, Хто в безмежній любові створив усе це для нашого щастя.

ЙОГО ДЕНЬ

«Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, – бо уста Господні сказали оце!» (*Ісаї* 58:13, 14).

Заборони проти наших власних шляхів, пошуку егоїстичного задоволення дані не для того, щоб позбавити нас радості суботи. Вони запрошують нас знайти радість у присутності Бога, побачити благословення Його шляху. **Субота – не день для нашого розважання, для читання світових новин або походу на світські заходи. Це можливість поглибити наші відносини з Богом і провести дорожочинний час з нашими дітьми, сім'єю, поспілкуватися з братами та сестрами по вірі.**

Один зі способів наблизитися до Бога – це служити крайнім фізичним і духовним потребам людства, у тому числі і в суботу (*Ісаї* 58:6, 10). Тому приклад Христа є дуже повчальним: «Кожне чудо, здійснене Христом, було обумовлене необхідністю. Мета Його чудес полягала в тому, щоб показати світу, що субота призначена для великих справ, покликаних полегшити страждання людей; звичайну ж роботу в цей день не слід виконувати» (Е. Уайт.

Вибрані вісті. Т. 3. С. 258). Навіть здійсненням чудес Ісус показав особливість суботи: якщо у звичайні дні Він масово звершував чудеса, то в суботу – поодинокі, що складали крайню потребу хворих. Субота, приклад дотримання якої показав Своїм життям Ісус, – це прекрасний час, щоб служити іншим.

ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Немає потреби самим домислювати і складати список правил для суботи, адже Бог дав нам принципи, яких нам слід дотримуватися. Давайте застосуємо ці принципи до деяких складних ситуацій суботного дня.

«Субота, приклад дотримання якої показав Своїм життям Ісус, – це прекрасний час, щоб служити іншим.»

ДОПОМОГА СУСІДОВІ ПОБУДУВАТИ ОПАЛУБКУ. Коли Ісус сказав: «Тому годиться і в суботу робити добро» (*Матв.* 12:12) контекстом цього була надзвичайна ситуація падіння вівці в яму. Добрі справи, які вимагають ручної або спільної праці та які не є вирішенням надзвичайної ситуації, будуть порушенням заповіді.

РОБОТА В П'ЯТНИЦЮ ВВЕЧЕРІ ЛИШЕ РАЗ НА РІК. Праця в суботу раз або двічі на рік може здатися безпечною, але щоразу, коли ми свідомо не підкоряємося Божому Запові, ми грішимо і цим самим послаблюємо наш характер, збільшуючи ризик грішити в майбутньому. Одиначний непослух тільки підготує нас до духовного падіння, коли прийдуть більші випробування. Необхідно бути чесним з вашим роботодавцем і відстоювати біблійну позицію щодо суботи. Бог ушанує тих, хто шанує Його.

УЧАСТЬ У СВІТСЬКИХ ЗАХОДАХ. Це можуть бути робочі заходи (пікніки роботодавців, екскурсії і т. д.) або розваги (спортивні ігри, мисливські змагання). Господь говорить: «Стримай ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий» (*Ісаї* 58:13). Дехто не

може зрозуміти, чому ми вважаємо цю діяльність неприйнятною в суботу, але ми повинні належно вшанувати святий день Божий. Це збільшить наш духовний вплив на ближніх.

ПЕРЕБУВАННЯ В ГОТЕЛІ.

Подорож, яка застане нас у суботу і у далеко від дому, іноді неминуча. У таких випадках їжу можна приготувати заздалегідь, готельні платежі можуть бути сплачені до суботи, а від послуг покоївки можна відмовитися. Залиште брошури про суботу або подаруйте якусь книгу разом із щедрими чайовими; це хороший спосіб стати свідком Божим під час подорожі.

ВІДВІДУВАННЯ ВЕСІЛЛЯ ДРУГА.

Хоч весілля має бути духовною подією, часто воно містить багато світського, а часом і те, що суперечить нормам моралі. Відвідайте духовну частину служіння, привітайте наречену й нареченого, вручіть їм подарунок, а потім поверніться додому.

ЧОЛОВІК АБО ДРУЖИНА, ЯКІ НЕ ДОТРИМУЮТЬСЯ СУБОТИ. Часто буває так, що чоловік (дружина) може наполягати на перегляді телепрограм або ввімкне гучну музику, або по-іншому буде нехтувати святістю суботи. Як реагувати в цій ситуації? Найчастіше з людиною можна домовитися, але ми повинні бути обережними, щоб не вимагати повної зміни способу життя наших рідних, поки вони до цього неготові. Іноді нашим близьким потрібен час, щоб побачити позитивні зміни після прийняття біблійних істин. Проведення суботного часу з одновірцями може бути чудовим способом насадитися суботою, не заважаючи планам тих, хто знаходиться у вашому домі.

Чи можу я підтримувати свій духовний інтерес і чи чекаю благословень суботи? Чи можу я починати і завершувати священні години суботи сімейним богослужінням або поклонінням у церкві? Чи був я чесним з моїм роботодавцем щодо свого наміру не працювати цього дня? Чи є спільне церковне поклоніння моєю постійною звичкою? Чи можу я підготуватися до суботи протягом тижня, щоб не працювати або робити покупки цього дня? Чи можу я брати участь у служінні й задовольняти фізичні або духовні потреби інших людей в суботу? Чи прагну я побудувати особисті відносини з Богом в суботу?

Коли ви роздумуєте про святість Божого дня, пам'ятайте, що його дотримання дасть вам можливість краще пізнати Бога, отримати від Нього радість і мир: **«Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, – і не мають вони спотикання»** (*Псал.* 119:165). Коли ви зустрічаєтеся з Ісусом щосуботи, усі земні цінності здаються не такими значущими. Ваша любов до Бога ростиме, і Небо стане ближчим.

У вас тільки одна МОЛОДІСТЬ

У зимку на території УГІ м. Буча проводилися зустрічі для Адвентистських студентських асоціацій України «Запалені вісткоюYOU». На зустріч прибуло близько 80 молодих активістів. Молодь, об'єднана однією мрією, відвідувала цікаві надихаючі семінари.

Семінар від Ігора Тимка «Студентське служіння і місцева громада» про те, як внести студентське життя в громаду, а громаду в студентське життя. Ярослав Черепин через тему «Від мрії до мети» навчив студентів не просто мріяти, а ставити ціль і діяти. На семінарі «Інстаграм/Телеграм» він розповів як успішно вести сторінки в соціальних мережах. Олександр Коропець на семінарі «Інтеграція в студентські організації» розповідав, що, входячи до студентської ради, молодіжні лідери повинні просувати ідею Служіння Адвентистських студентів серед молоді у своїх навчальних закладах. Олександр також ділився досвідом, як за допомогою різних видів спорту наповнити програму САС і таким чином залучати молодь до цього руху.

З Євгеном Альохіним студенти розглядали важливі складові у формуванні команди для різних проектів. Лекції від Семена Бикова «Молодіжні євангельські програми» були наповнені великою кількістю нових та цікавих ігор, щоб потім наповнювати ними молодіжні

проекти; спікер навчав, як скласти публічний виступ, як аналізувати свої дії і роботу в команді. Денис Буднік познайомив молодь із структурою САС, надихав власними духовними досвідами. Його семінар мав назву «П'ять звичок духовного студента». «Фандрайзінг» з Андрієм Скориною допоміг зрозуміти, що потрібно ставити вищі, неприземлені цілі, і розповів, де можна отримати фінансування для проектів.

Кожен їхав до своїх громад з конкретними ідеями та планами, які будуть втілюватися в життя у різних містах України. Еллен Уайт у книзі «Вісті для молоді» написала: «У вас тільки одна молодість: постарайтеся прожити її з користю як для себе, так і для нашої нашої». Приємно усвідомлювати те, що у нас є така велика підтримка і Друг – Ісус, у Якому ми усі єдині. «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї!» (Прим. 22:6)

Нехай у вашому серці завжди лунають слова: «Слідуй за Ісусом! Виконуй Його місію! Змінюй світ!»

Софія Манік

В Україні 2019 рік проголосили РОКОМ СІМ'І

Усеукраїнська громадська протестантська організація «Рух Реформації» виникла у 2017 році завдяки відзначенню 500-річчя реформації Мартіна Лютера. Очільники цього руху переконані, що якщо об'єднатися навколо однієї проблеми, то завдяки біблійним принципам її можна вирішити. На Київщині відбувся II Всеукраїнський форум Реформації. Минулий, 2018 рік, пройшов під гаслом «Рік Божого Слова», а 2019 проголосили роком сім'ї, адже на думку керівників «Руху Реформації», сьогодні інститут сім'ї перебуває під загрозою, зокрема в Україні.

Молитвенный МАРАФОН

Книга «40 дней в молитве и размышлениях» написана для того, чтобы приготовить каждого члена Божьей Церкви ко Второму пришествию Иисуса Христа. Церковь АСД г.т. Николаевки уже третий раз подряд начинает Новый год с Молитвенного марафона. Каждый день, без выходных, 40 дней подряд члены церкви учатся у ног Христа. Ведь тот, кто не учится сам, не имеет права учить других людей.

После 40 дней в молитве братья и сестры переходят в «Верхнюю горницу» и еще 10 дней продолжают наслаждаться общением с Богом и друг с другом. Это уже стало доброй традицией – посвящать первые 50 дней Нового года совместному служению. В этом заключена великая сила. Такое служение вдохновляет общину и укрепляет духовно.

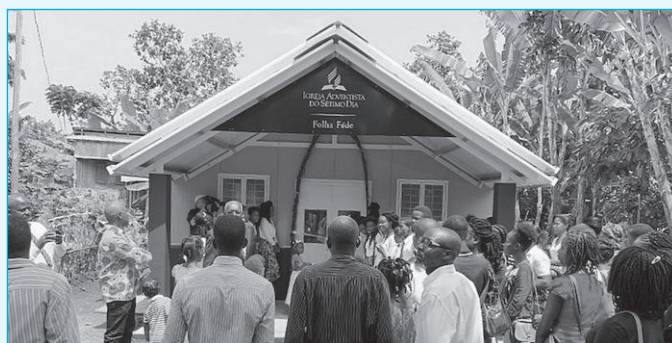

Здоровый образ жизни НИКОГДА НЕ ПОЗДНО НАЧАТЬ

Распространять принципы здорового образа жизни среди людей различного сословия и вероисповедания – одна из главных задач Адвентистской церкви. В санатории «Гармония» Днепропетровской области провели тренинг о том, как создать центр влияния, где можно будет предложить продукты здорового питания, обучать желающих здоровому образу жизни. На семинаре присутствовали руководители отдела здоровья из Украины Сергей Луцкий и из-за границы Надежда Иванова. Спикеры рассказывали о том, как проводить школу здорового питания, как деликатно открывать характер Бога через информацию о здоровье, как строить доверительные отношения и проявлять милосердие.

Лилия Долженко

СОБЫТИЯ В МИРЕ

МЕЧТА, которая сбылась

В Фолья Феде в африканской островной стране Сан-Томе и Принсипи в начале 2019 г. посвящена церковь, построенная волонтерами из Международной организации «Маранафа». Раньше община Фолья Феде собиралась во внутреннем дворике под домом. Грязный пол, отсутствие света и теснота делали его трудным местом для поклонения. Но это был единственный доступный вариант.

Община организовалась в 2017 году, когда группа молодых адвентистов из соседней церкви проводила евангельские собрания. Результатом программы было крещение. Со временем группа увеличилась до более чем 100 членов церкви.

Майкельсон Триндаде, один из тех, кто помог основать церковь Фолья Феде, не смог занять место в переполненном храме, а наблюдал за церемонией через окно. «Это мечта, которая сбылась», – сказал он.

По материалам Adventist Review

«Не бійся,
з тобою-бо Я, і
не озирайся,
бо Я Бог твій!
Зміцню Я тебе,
і тобі поможу,
і правицею
правди
Своєї тебе Я
підтримаю».

Ісаї 41:10

МОЛИТВА З ХОЛОДИЛЬНИКА

В юності я багато займався спортом. Коли настав час служби в армії, сам попросив, щоб мене відправили в Афганістан. Тоді я вірив, що все, що відбувається в моєму житті, уже визначено на небі і якщо мені судилося прожити, скажімо, 59 років, то я їх проживу: і у вогні не згорю, і куля мене не візьме. В Афганістані я отримав серйозне поранення, був на волосок від смерті. Переніс декілька складних операцій. Якби не моя мама, яка прийшла доглядати за мною, то, напевно, не вижив би.

Армія, з одного боку, прищепила мені принципи братства, а з іншого – навчила жорстокості. Після служби я не знав, чим зайнятися, як далі жити. Багато моїх знайомих, не знайшовши свого місця в житті, стали алкозалежними або почали вживати наркотики. Я вирішив зайнятися рукопашним боєм, став тренером. Потім організував будівельну компанію. Навчав, проте минуло не залишало мене: у пам'яті часто спливали сцени насильства і жорстокості, бачені мною на війні. Щоб позбутися цих спогадів,

почав вживати спиртні напої. Усе частіше я з'являвся вдома у нетверезому стані. Незабаром через цю згубу пристрасть ми з дружиною опинилися на межі розлучення.

Щоб зберегти сім'ю, дружина почала читати Біблію. Однак я реагував на це негативно. Через деякий час у мене в фірмі розпочалися проблеми: «підставили» свої ж товариші по роботі. На душі стало просто нестерпно. Усе розвалювалося. Тоді я теж вирішив звернутися до Бога. Просто виходив на балкон і розповідав Йому про свої переживання так, як умів, своїми словами.

Тим часом ситуація на роботі загострювалася. Приїхали кредитори і вимагали велику суму грошей або нову машину. У мене таких можливостей не було. Тоді на мене наділи наручники і посадили в холодильник, у якому було мало повітря.

Я опинився у пастці. Скільки часу мені залишилося дихати? Становище було безвихідним. Я почав благати: «Боже, допоможи!» Бог дивним чином відповів на мою молитву. Мене без будь-яких

пояснень звільнили і о п'ятій ранку привезли додому. Більше мене не турбували, хоч раніше обіцяли навіть вбити.

Те, що сталося зі мною, допомогло мені подолати гординю, яка заважала в стосунках з Богом. Я почав регулярно читати Слово Боже і полюбив Господа. Несподівано для себе з невіруючої людини я перетворився у віруючого, і досі ні разу не пошкодував про це. Вирішилися всі, здавалося б, проблеми, які неможливо було вирішити. Тепер я не вживаю алкогольних напоїв, у нас з дружиною чудові стосунки, тому що у нас близькі відносини з Богом. У Біблії я знайшов багато Божих обітниць, які виконуються в житті кожного, хто довіряє Йому.

Ось, наприклад, обітниця, яку Бог багаторазово виконував у моєму житті: «Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Ісаї 41:10). Тепер я в усьому покладаюся на Господа, і Він мене ще ні разу не підвів!

Дмитро Клімов

«ЛЕТОМ Я ВАС КРЕЩУ...»

Я совершаю служение пастора. Несколько лет назад мне позвонила одна девушка, сестра из церкви, и попросила посетить ее неверующую маму. «Ей совсем немного осталось жить, – с трудом сдерживая рыдания, сказала она, – так говорят врачи. У нее рак. Она хочет поговорить с пастором. Вы можете прийти и помолиться о ней?»

Когда мы с супругой зашли в комнату, где лежала больная женщина, там словно чувствовался запах приближающейся смерти. Галина Ивановна, так звали эту женщину (ей было всего 45 лет), испытывала тяжелые физические страдания. Дочь плакала. Ей было так больно смотреть на свою маму, что она не выдержала и ушла в другую комнату. Я спросил больную, верит ли она в Бога. Она ответила, что верит, верит так,

как ее дочь. И хотя раньше она спорила и не соглашалась с дочерью, теперь ей открылось, что та верит в истинного Бога. И перед смертью она хотела бы присоединиться к Церкви адвентистов седьмого дня, в которую ходит ее дочь. Я объяснил ей, что обычно у нас крестят людей, полностью погружая их в воду. Но в виде исключения, по болезни, она может присоединиться к Церкви Божьей через исповедание веры. Потом я неожиданно сказал: «А летом, когда потеплеет, я обязательно крещу вас в реке». Сказал и запнулся. Разве можно давать такие обещания? Галина Ивановна отвернулась и заплакала. Она понимала, что до лета не доживет. Я же почувствовал, что эти слова исходят не от меня, а от Бога. И проникся уверенностью, что теперь эта женщина

будет жить. В конце встречи каждый из нас помолился, прося Бога даровать больной исцеление. Потом мы с женой ушли.

Через несколько дней нам позвонила дочь Галины Ивановны. И снова она едва сдерживала рыдания. Но теперь это были слезы радости. «Мама выздоровела! Через три дня после вашего посещения и молитвы над ней ей стало намного легче. Она сама пошла в больницу, сдала повторно все анализы. У нее нет больше рака!»

Вскоре мы вновь встретились с Галиной Ивановной, и на этот раз она была не в постели, а хлопотала на кухне. Спустя несколько минут она уже угощала нас чаем. На ее щеках был румянец. Врачи говорили ей, что этого не может быть. Что она делала, спрашивали они, к какому прибегаю средству? Она ответила им, что молитва к Богу даровала ей исцеление! Слава Богу!

Летом я, как и обещал, крестил ее в реке.

Н. П.

По ту сторону ГЛЯНЦА

Быть главным редактором популярного светского журнала, иметь достаточно денег, чтобы ни в чем себе не отказывать, путешествовать, красиво одеваться, общаться с интересными людьми. Можно ли от этого отказаться? И если можно, то зачем?

Я родилась в семье пастора, и была самой младшей и самой избалованной дочкой. Получила журналистское образование, и к моменту окончания института у меня уже было свое дело. Я понимала, что честной журналистики практически не существует, и потому выбрала коммерческую сферу – основала свадебный журнал, в котором было много рекламы. Со временем этот журнал стал весить один килограмм, в нем насчитывалось до 370 страниц, и это был первый по популярности журнал в Дагестане, где я жила.

При этом мне всегда хотелось служить Богу, и я, насколько понимала, делала это. Хотя наш журнал был полностью светским, мы старались печатать в нем статьи из наших христианских книг, рекламировали евангельские программы. Но чем успешнее становилось это дело, тем больше времени и сил оно забирало. Я все меньше времени уделяла Богу и служению в церкви.

Еще сложнее была ситуация с моим окружением. Профессиональные фотографы, видеооператоры, фотомодели, певцы, телеведущие... Тото Кутуньо, Дан Балан и многие другие известные люди держали в руках номер нашего журнала. Но мир шоу-бизнеса – «грязное дело», и это правда. Представляешь, какая речь там звучит? Какие ценности существуют? Постепенно мы дошли до того, что стали брать интервью у людей с нетрадиционной сексуальной ориентацией.

Для чего многие христиане стремятся зарабатывать больше? Конечно, чтобы больше жертвовать. И я думала также, когда стремилась к успеху, но постепенно все больше денег стало уходить на имидж. Когда ты живешь обычной жизнью, то можешь ходить с недорогого бюджетной сумочкой. Но когда ты вращаешься среди директоров, артистов, то со своей «простой сумочкой» уже как-то не вписываешься. Я успокаивала себя правилом: тратить на это не больше средств, чем жертвую в церковь. Но теперь с грустью вспоминаю, сколько денег в тот период ушло в пустоту.

У меня полностью прекратились отношения с моей семьей. Мы полтора года просто не разговаривали. Когда человек становится независимым и может позволить себе все, что хочет, ему сложно слушаться родителей. И Бога тоже сложно слушаться. Я привыкла все решать сама и пожинала горькие плоды своих решений.

То, что мы ежедневно слышим, в то и преобразуемся, хотим мы этого или нет.

Постепенно я стала оценивать людей по тому, что на них надето. Мой образ жизни оставил плохой отпечаток на моем характере. Однажды я поймала себя на мысли, что сижу на богослужении, слушаю проповедь, а в голове у меня звучит нецензурная лексика. Почему? Потому что моя подруга, с которой я работала, не могла разговаривать по-другому. А то, что мы ежедневно слышим, в то и преобразуемся, хотим мы этого или нет. Мне нужно было или менять жизнь, или принимать все, как норму.

Я твердо знала, что иду против Бога, иду своим путем. Но в то же время чувствовала, что Он не оставляет меня. Однажды я поздно возвращалась с работы, а спустя 20 минут там, где я проезжала, прогремели два взрыва. Были выбиты все стекла в радиусе одного квартала, пострадали люди. В другой раз я ездил к нашему клиенту в магазин одежды, это было в три часа дня. Спустя два часа магазин взорвали. У Бога был особый замысел относительно моей жизни. Он хранил меня и отвечал на мои молитвы.

Почему женщины стремятся выглядеть красиво и прикладывают к этому все свои силы и средства? Чтобы быть любимыми. Все хотят быть любимыми, но источник настоящей любви – Бог. Несмотря на свою красивую жизнь, я чувствовала себя несчастной. И Бог удивительным образом показал мне другой путь.

У меня есть замечательный брат. Он очень спокойный и настойчивый. Одно время мы думали, что Даник потерял для Бога, но Бог его спас. Брат стал заниматься медико-миссионерским служением. Он открыл санаторий, в котором люди могли не только отдохнуть и восстановить здоровье, но и научиться правилам здорового образа жизни. Даник стал приглашать меня пройти обучение в медико-миссионерской школе. Он звонил мне, звонил и звонил... И в конце концов я поняла, что мне легче согласиться, чем объяснять ему, почему не могу приехать.

В этой школе я увидела других людей. Они постоянно улыбались. Однажды ночью после тяжелого рабочего дня они приготовили для меня торт. Это меня поразило! Либо они лицемеры, – думала я, – либо я хочу быть такой же, как они. Эта школа сильно повлияла на мое мировоззрение. Я изменила свое питание, стала воспринимать спокойно то, что раньше вызывало у меня раздражение. После этого я попала на встречу ПАСО. Это организация предпринимателей-адвентистов, которые живут полноценной христианской жизнью. Слушая их истории, я спрашивала себя: «Какая же ты христианка? Что ты сделала для Бога?» Именно там мне захотелось изменить свою жизнь. Ведь наибольшее всего нас вдохновляет на эту жизнь других людей.

Мне стало понятно: то, на чем я зарабатываю деньги, – это ложь. Мы рекламировали жизнь, которая никак не может сочетаться с христианством, жизнь в роскоши ради собственного удовольствия. Я поняла, что больше не могу заниматься этим делом. Дважды я пыталась продать журнал. Но это было сложно, так как покупать интеллектуальный бизнес – это риск. Сегодня издание популярно, завтра – кто знает? Для этого надо разбираться в издательском деле, владеть технологиями, сохранить коллектив.

Однажды я сказала Богу: «Мне все равно, смогу я продать журнал или нет. Так или иначе, это будет последний номер. Если Тебе нужны средства

Елена Нижельская
с супругом

от продажи, то пошли покупателя». Когда вышел тот последний номер и оставалось две недели до переезда в санаторий, я разослала сообщения семи состоятельным людям с предложением купить мой бизнес. Никто не ответил, кроме одной женщины. За 18 часов до моего отъезда мы подписали договор о продаже. Когда наступил момент перечисления денег, у меня был выбор: дать банковские реквизиты брата (то есть пожертвовать деньги на служение Богу, как я и собиралась сделать вначале), или номер своей карточки. Господь помог мне сделать правильный выбор. Многие друзья называли меня ненормальной, потому что я решила отдать эти деньги в церковь вместо того, чтобы купить себе, например, квартиру. А через два месяца я узнала, что мой банк обанкротился. Вклады до 400 тысяч были выпла-

чены вкладчикам, а то, что свыше, – пропало. Если бы деньги от продажи были переведены на мой личный счет, то я потеряла бы большую их часть.

Сегодня я живу настоящей жизнью без глянца. Мы с мужем служим Богу и людям, приезжающим в адвентистский санаторий на отдых и лечение. Ежедневно мы видим чудеса, которые Бог совершает, заботясь о наших нуждах. Сегодня мы тоже издаем журнал, только не о шоу-бизнесе, а о миссионерах, предпринимателях и руководителях, которые посвятили свои таланты и силы на служение обществу. Я по-настоящему счастлива, потому что дело, которому теперь посвящена моя жизнь, принесит плоды для вечности.

Елена
Нишельская

«Зійди з велосипеда...»

Той день пам'ятаю як сьогодні. Це трапилося 4 квітня 2010 року. За фахом я масажист і час від часу займаюся приватною практикою. Саме тоді мала кількох пацієнтів, і останній масаж припадав на неділю 4 квітня, коли народ святкував Великдень. Того дня можна було очікувати все що завгодно, тому що багато людей під час застілля вживають алкогольні напої, і, на жаль, у такому стані сідають за кермо автомобіля. А перенести сеанс масажу на наступний день не можна було, оскільки пацієнт від'їжджав у справах.

Коли я закінчила робити масаж, уже була 10 година вечора. «Хоч би благополучно повернутися додому», – промайнула думка. Я приїхала на велосипеді, а відстань була чималою – 5 км.

Помолившись, я вирушила додому. Шлях пролягав через небезпечну ділянку, на якій часто траплялися ДТП. Це

мене насторожувало. По обидва боки дороги стояли хрести з вінками, які свідчили про нещасні випадки.

Проїхавши певний відрізок шляху, почула як на великій швидкості пролітає автомобіль. Я їхала і подумки молилася. Зазвичай, будь-де я завжди молюся. Раптом, чую голос у голові: «Зійди з велосипеда...» Я не звернула на нього увагу, мені хотілося якнайшвидше проїхати небезпечну частину дороги, тому зійти з велосипеда не збиралася. Проїхавши ще трохи, знову чую: «Зійди з велосипеда...» Знову проганяючи цей голос, я продовжую свій шлях. Ще трохи і небезпечна ділянка буде позаду.

І втретє дуже чітко чую голос, наче до мене промовляє поруч людина: «Зійди з велосипеда». Цього разу я зупинилася і тільки-но зійшла з велосипеда, як чую: позаду на великій швидкості, зі страшним скреготом летить автомобіль прямо на мене. Я ледь встигла відскочити на узбіччя. Автомобіль, порівнявшись зі мною, перевернувся на дах і вилетів у кювет. Я була в центрі цього ДТП. У мене подумки промайнуло все моє життя.

Таким чином Господь того вечора врятував моє життя. Не дарма Біблія радить безперестанку молитися. Не пам'ятаю, як дійшла додому. На велосипед я вже не сіла, від пережитого ноги підкошувалися. Дорогою додому я дякувала Богові за збережене життя. На щастя, у тій аварії ніхто не загинув.

Я безмежно вдячна Богові за те, що Він дивовижно керує моїм життям, за те, що спас мене, і перебуває завжди поруч. Так важливо чути голос Бога і розуміти, що Саме Він промовляє до нас.

Любов
Грицак

А, Б, В, Г, Д...

Мужчина шел проселочной дорогой,
Вдруг мальчика на поле увидал.
Тот, стоя на коленях, что-то Богу
В слезах своих так искренно шептал.

Приблизился мужчина с умилением,
Но слышит буквы: «А, Б, В, Г, Д...»
Застыл мужчина, полный удивленья,
Таких молитв не слышал он нигде.

И снова алфавит весь повторился.
Усердно мальчик буквы называл,
Как будто сдать экзамен торопился.
Мужчина молча недоумевал.

Зачем здесь этот бедненький мальчонка,
Глотая слезы, буквы говорит?
Зачем в мольбе протянуты ручки?
Зачем он повторяет алфавит?

Но вот ребенок путника заметил.
Мужчина, подойдя, все расспросил.
«Без матери остался я на свете.
Я здесь у Бога помощи просил.

Всегда молилась мама утром рано,
А я запомнить слов ее не смог.
Хозяин меня лупит постоянно,
Но мать учила: есть на небе Бог.

Сюда я прибегаю на рассвете.
Я выучил недавно алфавит...
И вот, я повторяю буквы эти,
А мудрый Бог их Сам соединит».

Мужчина, детской верой восхищенный,
Обнял мальчишку и продолжил путь.
О, эти буквы достигают трона!
Поспорит ли с ребенком кто-нибудь?

А мы порой сидим – уста зажаты,
Слова не можем подобрать...
И если красноречьем не богаты,
Стесняемся свой голос возвышать.

А Бог все знает, видит наше сердце.
За каждой мыслью Сам следит.
Он понимает и слова младенца,
И лепет наш о многом говорит.

Бог может из него молитву сделать.
Он знает, что хотим Ему сказать.
О, как бы мне хотелось просто верить,
Молиться просто и ответа ждать...

«Иной ранит резким словом,
как мечом, а слова мудрых
исцеляют»

(Притч. 12:18,
перевод М. Кулакова).

Недавно подруга предложила мне принять участие в необычном соревновании – прожить 24 часа, не говоря ничего негативного. «Без проблем, – подумала я. – Начинаем игру!» Я была уверена, что это будет проще простого. Но моя уверенность в успешном исходе этого эксперимента продлилась всего 20 минут, пока я не назвала одного человека нехорошим словом.

Вот как это получилось. Моя подруга прочитала одну книгу. Ее автор раскрывает слишком много личной информации, подробностей, которые читателю совсем не нужно знать. Подруге было интересно мое мнение, и я отправила ей сообщение: «Ты права. Этот автор – настоящий болван. Зачем он все это написал?» Подняв взгляд от телефона, я поняла, что провалила тест. Я назвала человека болваном. А прошло всего 20 минут.

Теперь я стала внимательнее, и следующие 23 часа и 40 минут прошли

НИЧЕГО НЕГАТИВНОГО

более успешно, хотя и не идеально. Когда негативный комментарий готов был сорваться с моих уст, я старалась промолчать и посмотреть на ситуацию с другой стороны.

Этот эксперимент, направленный против негативных слов, показал мне, насколько невнимательно мы относимся к тому, что говорим. Чтобы это изменить, потребуется определенное время и самоконтроль, но насколько приятно понимать, что ты можешь остановить исходящий от тебя негатив. «Пусть не исходит из ваших уст никакое худое слово, но только доброе, какое нужно для назидания других, какое приносило бы благословение слушающим» (Ефес. 4:29). Согласно этому тексту, есть отличный способ фильтрации речи. Прежде чем что-то сказать, спроси себя: «Нужно ли это? Назидает ли это кого-нибудь? Принесет ли это кому-то благословение?» Лучше ответить на эти вопросы, чем после,

сожалея, мучить себя другим: «И зачем я это сказал?»

Попроси Бога ежедневно учить тебя нужным словам и оберегать от тех, которые не принесут ничего хорошего. Постарайся сегодня силою Божьей не говорить ничего негативного. Завтра повтори эксперимент еще раз. Продолжай работать в этом направлении, пока чистая, добрая речь не станет частью твоей жизни.

Солодше яблуко

Маленька дівчинка тримала в руках два яблука. Її мама запитала свою доньку: «Дорога, ти не могла б дати мені одне з двох яблук?» Дівчинка протягом декількох секунд дивилася на маму, а потім несподівано надкусила одне яблуко, а потім швидко інше. У маму застигла на обличчі посмішка і вона дуже намагалася не показати своє

розчарування. Вона засмутилася, що її донька не захотіла з нею поділитися. Раптом дівчинка простягнула мамі одне з укушених яблук і сказала: «Мама, візьми ось це, воно солодше».

Незалежно від того, наскільки ти доросла, досвідчена й обізнана людина, ніколи не поспішай судити інших. Дай їм можливість

пояснити. Часто ми можемо неправильно трактувати дії та істинні мотиви тих чи інших людей.

Нехай поруч з вами будуть люди, які готові не тільки понадкушувати безліч яблук, але й віддати найсолодше вам. Нехай поруч будуть люди, для яких ви готові віддати краще.

Ви можете подумати, що зовсім не важливі в цьому світі. Проте хтось щодня п'є чай з улюбленої чашки, яку ви йому подарували. Хтось почув пісню, яка нагадала йому про вас. Хтось прочитав книгу, яку ви йому рекомендували і з «головою» занурився у неї. Хтось згадав ваш жарт і усміхнувся, повертаючись ввечері з роботи. Хтось зараз любить себе трохи більше, тому що ви зробили йому комплімент. Ніколи не думайте, що ви ні на що і на кого не впливаєте. Ваш слід, який ви залишаєте за собою, навіть невеликими вчинками доброти, неможливо стерти.

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72